

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

זהר הקדוש - האזינו רצו.

סיום האדרא זוטא קדישא - הסתלקות רשב"י

...ובל תיאובתא דרבנרא לגבי נוקבא, הכא הוא, וקרינן לחו ברכה, דמתמן נפקו ברכו לכלחו עלמיו, וכלחו מתברכו. האי אתר אקרי קדש. ובל קדשים דרבנרא עיילין תמן, ברחווא דרגא דאמינא, וכלחו אתין מרישא עלאה דגולגלתא דרבנרא, מסטרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, ונגיד החיא ברכה בכל שייפי גופא, עד אינון דאקרון צבאות. ובל החווא נגידו דאתנגיד מבל גופא, מתבנשו תמן, ועל דא אקרון צבאות, דבל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקון. ורחווא נגידו בתר דאתבנישו, תמן שריין ליה ברחווא יסוד קדישא, בלא חורא, בננו כד אקרי חסד. ורחווא חסד עייל לקדש הקדשים, דכתיב (תהלים קל"ג) כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם.

אמר רפי אבא, לא סיום פוגינא קדישא למימר חיים, עד דאשתכחו מלוי, ואנא פתבנא, סברנא למכתב טפי, ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סגי, ולא הוה יכולנא לאסתכלא. אדהכי אדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארף ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'.

בל החווא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסתרניה. כל החווא יומא נפילנא על ארעא, וגענא. בתר דאזיל אשא, חמינא לבוגינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטר שכיב על ימיניה, ואנפוי חיבין. קם רפי אלעזר בריה, ונטיל ידוי ונשיק לון, ואנא לחיבנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברינא למכפי, ולא יכילו למללא. שארו חברינא בבבניה, ורפי אלעזר בריה נפיל תלת זמני, ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת חו, חד אתחורו. השתא תגוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען בנוקבאן דימא רבא, ורחרינא בלחו שתיין דימא.

קם רפי חניא על רגלוי ואמר, עד השתא פוגינא קדישא מסתבל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוה ערו, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רפי אלעזר ורפי אבא, נטלו ליה בטיקרא דסיקלא, מאן חמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערפוביא דחברינא, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בסורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רפי אלעזר ורפי אבא.

אתו טריקון, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן בהו (ס"א דצפרי וטרדיא והו) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פורינא, הוה סליק באורינא. ואשא הוה להיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתבנשו להילולא דרפי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ינוחו על משכבותם.

כד עאל למערתא שמעון קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיו ממלכות, כמח פטרין בקיעא משתכבין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינה, דנא רפי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתבב ביה בכל יומא. זבאה חולקיה לעילא ותתא. כמח גניזין עלאין מסתמרון ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך למח ותנחת ותעמוד לגורלך למח חיימין.

עד כאן האדרא קדישא זוטא

קטעים נבחרים

תורה פו

ויהי נא פי שנים ברוחך אלי, ויאמר וכו' אם תראה אתי לקח מאתך יהי לך כן וכו' (מלכים ב)

והנה נתקנים אחר כך באלישע פי שנים. נמצא, שהיה אלישע מתפלל בכונה יותר מאלהיו רבו, כי כל הנסים והגדולות שעשה אלישע, כלם היו על ידי תפלה....

א דע, שאפשר שהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו פי שנים כרבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו... כי איתא, שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. כמו שכתוב (בראשית ו) אלה תולדות נח נח; נח לעלא נח לתתא [כמו שכתוב שם בזהר נח (דף נט): על פסוק זה, ענין שם בתוספתא, וזה לשונו: למה נח תרי זמנא, אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא, אית לה תרין רוחין: רוחא חד בעלמא דיו, ורוחא חד בעלמא דאתי, והכי תשבח בכלהו צדיקו וכו' ענין שם]. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחר, רק שהם תלויים בו בענפים באילן... ובשעת הסתלקות הצדיק, אזי הוא משיג הרבה יותר ממה שהשיג בחייו, כל אחד לפי מדרגתו, כמו שמוציאו רבי שמעון בן יוחאי באדרא, וברבנו הקדוש, ובשאר צדיקים:

...ודע, שזהו על ידי שבשעת הסתלקות, אזי יורד וקא למטה בחינת הרוח והחינת דלעלא, ואזי נתחבטין ונתאחדים יחד הרוח דלתתא עם הרוח דלעלא, כי באמת שניהם אחד.

ב פי קדם שמוציאו מוכח אל הפעל, אזי הכח והפעל נקשרים ביחד, ואין הפרש ביניהם. כי סוף מעשה במחשבה תחלה, דהינו בשאדם רוצה לעשות איזה דבר, כגון לבנות בית, צריך לחשב תחלה במחשבתו, איך יהיה ציור בנין ביתו, ואז כשנגמר במחשבתו דמות ביתו, אזי מתחיל לבנותו. ... וצריך לראות להוציא מוכח אל הפעל, ואזי נפתחין ונבדלין הכח והפעל. ויש הפרש והבדל בין תחלת המחשבה, שהיא בחינת כח, ובין סוף המעשה... כי יש שלש אותיות אצל היו"ד של שם העצם, שהוא בחינת תחלת המחשבה. וכן יש שלש אותיות אצל היו"ד של שם הכנוי, שהוא בחינת סוף מעשה. כי בכל דבר שבעולם יש שלש בחינות, שהם מקום וציור וזמן, שהם בחינת שלש אותיות הנ"ל. כגון בשאדם רוצה לבנות בית, צריך לחשב באיזה מקום לבנותו, ובאיזה זמן, ובאיזה ציור יהיה נבנה הבית, וכן בכל דבר שבעולם. וכן אחר-כך בסוף המעשה, דהינו בשעושה את הדבר, יש גם כן שלש בחינות הנ"ל, שהם מקום וציור וזמן. וזה בחינות שלש אותיות שיש אצל יו"ד בראש, שהיא תחלת המחשבה, וכן יש שלש אותיות אצל יו"ד בסוף, שהיא בחינת סוף המעשה, שהם בחינת הו"ו שפניו שני היו"ו"ן הנ"ל: וזה בחינת שני הרוחות הנ"ל, שהם רוח דלעלא ורוח דלתתא הנ"ל, שהם בחינת כח ופעל, שבתחלה הם נקשרים יחד, ואחר-כך נפתחין ונבדלין כנ"ל. כי בחינת שתי הרוחות הנ"ל, נעשין על ידי המתקת הרוח אף. כי יש בחינת הרוח אף אצל השם יתברך, כביכול, ואצל בני אדם.

... וצריך לשבר ולחמתיק הרוח אף, דהינו לחמתיק העשן ולכררו, עד שיהיה נעשה ממונו בחינת רוח, דהינו רוח אורי, שנעשה מהתבררות העשן...

ד וכשנשלמין אותיות הדבור כנ"ל, צריך לראות להוציא הדבור בשלמות, כי לפעמים נתחבין אותיות הדבור כמוצר הגרון, ואי אפשר להוציא הדבור בשלמות, שזה בחינות מה שפורין בלשון אשכנז: חזיריק. וצריך לראות להוציא הדבור מוצר הגרון, שיוכל לדבר בשלמות, דהינו להמשיך נקודות אל האותיות, כי בלא נקודות אי אפשר לדבר שום אות, כידוע בחוש; ואזי, כשמשמייכין נקודות אל האותיות, ומוציאו הדבור בשלמות, אזי יכולין להוציא מוכח אל הפעל. כי כל המחשבות שיש לאדם, כלם באים בתוך הדבור, כדאיתא בזהר: רחישו מרחשון שפותיה. ואף שאין האדם מרגיש

זאת, אף על פי כן הוא בנקודת גדול, כי כל מחשבה שבעולם שיש לאדם, כלם מוכרחים לבוא בתוך הדבור בשעת המחשבה, רק שהוא בנקודת מאד. ולכן כל עשיה שעושה האדם צריכה לבוא בתחלה בתוך הדבור, כי כל הדברים צריכין לבוא בבחינות מחשבה דבור ומעשה. נמצא שעל ידי הדבור נגמר המעשה ויוצא מוכח אל הפעל.

ולחמשיך נקודות אל האותיות, הוא על ידי החשק והכסופין, שחושקין לעשות המוציא או שאר דבר שבקדשה שאיש ישראלי חושק לעשות, בבחינות (שה"ש א): נקודות הכסף, שעל ידי הכסופין והחשק נעשין נקודות, כי אי אפשר לעשות שום דבר בריאם על ידי חשק, דהינו למשל כשמדבר איזה דבור, צריך שיהיה לו מתחלה חשק לדבר. וכן כשעושה איזה פעולה, אם לא היה לו חשק מתחלה לעשותה, בודאי לא היה עושה אותה. ועל כן כל דבר שבקדשה שהאדם צריך לעשות, כגון לנסע לצדיק, או שאר דבר שבקדשה שהאדם צריך לעשות, נותנין לו מתחלה חשק, כדי שעל ידי זה יעשה הדבר:

ועקר גדל החשק נעשה על-ידי המניעה שמומנין לו. כי כשאיש ישראלי צריך לעשות דבר הצריך לו ליהרותו, בפרט כשצריך לו לעשות דבר גדול הצריך ליהרותו, שכל ידהותו תלוי בזה, כגון לנסע לצדיק אמת, אזי מומנין לו מניעה; וזאת המניעה היא בשביל החשק, כדי שעל ידי זה יהיה לו חשק יותר לעשות אותו הדבר, כי על ידי המניעה שמונעין את האדם מן הדבר, על ידי זה נעשה התגברות החשק מאד. כמו למשל כשמראין לקמן דבר הנחמד לו, ותכף ומיד חוטפין ממונו ומחביאין ממונו, אזי הוא רוצה מאד אחר האדם, ומבקש וחושק מאד לאותו הדבר, נמצא שעקר החשק נעשה על ידי שחטפו ממונו והחביאו את הדבר.

... וכל מה שהדבר הנחשק גדול ביותר, המניעה יותר גדולה. כי יש חשק וחושק ונחשק, דהינו האדם החושק, והדבר הנחשק, והחשק שחושקין לדבר הנחשק. וכפי מעלת הנחשק, כן צריך להיות גדל החשק. ועל כן כשהנחשק גדול מאד, נמצא שצריך שיהיה לו חשק גדול מאד, אזי יש לו מניעה גדולה ביותר, שעל ידי זה החשק גדול ביותר, כי כל מה שהמניעה יותר גדול, החשק מתגבר ביותר כנ"ל. ועל-כן ראוי לאדם לדעת, שיש לו מניעות גדולות מאד מאיזה דבר שבקדשה, ידע ויכין מזה, שזה הדבר שרוצה לעשות, הוא נחשק גדול מאד, ודבר יקר מאד, שמחמת זה המניעה גדולה מאד כנ"ל. ובפרט כשרוצה לנסע לצדיק האמת, כי יש צדיקים הרבה, אבל יש בחינות נקודות האמת בין הצדיקים, ששפירוצים להתקרב אליו, שבה תלוי הכל, אזי יש להאדם מניעות גדולות רבות מאד, ומזה בעצמו יבין האדם גדל מעלת הנחשק כנ"ל. והנה הכלל, שכל המניעות הם רק בשביל החשק, כדי שעל ידי זה יהיה לו חשק גדול ביותר כנ"ל, ועל כן בשאדם חושק ביותר, בודאי יוכל לעשות הדבר, ויוכל להוציא מוכח אל הפעל, כי על ידי החשק נעשין נקודות, שעל ידי זה מוציאו מוכח אל הפעל כנ"ל. כי החשק משבר המניעה, כי עקר המניעה אינו אלא בשביל החשק כנ"ל, ועל כן בשאדם חושק ביותר כפי המניעה, מומילא נשבר המניעה:

... וזה בחינת ט' נמדיו, ט' רקיעו, כי הנקודות הם בחינות רקיעו, שהם בחינות מניעות, כי המניעה היא בחינת רקיע, שהיא בחינת מסה, שמפריש ומסד לפני האדם ומנעו מן הדבר, כמו שכתוב (בראשית א): יהי רקיע, ויהי מבדיל; שהרקיע הוא בחינת מניעה, שמפריש ומבדיל בין החושק והנחשק. ועל כן גם הארץ נקראת רקיע, כמה שכתוב (תהלים קלו): לרוקע הארץ על המינם; כי גם הארץ היא שטח המבדיל ומפריש. וכשיש לו חשק הראוי לאותו המניעה כפי גדל מעלת הנחשק, אזי מומילא נתבטל האנס והמניעה כנ"ל:

ונגיד **היא ברכה בכל שייפי גופא, עד אינון דאקרוני צבאות**... ומושפעת אותה ברכה של חיים ורצונות טובים, המגיעה מרצון העליון ומחשבה עליונה כנ"ל אשר התלבש ברצון ומחשבת ישראל, וזאת הברכה מושפעת בכל אברי הגוף ובכל נשמות ישראל שהם ענפים של הצדיק, וכן בכללות הברכה מושפעת ליד ימין, בחינת בחינת חסד, בחינת כוח המשתלשל למטה יותר לבחינת עולם הזה, וליד שמאל בחינת פועל בחינת גבורה וצמצום אור המחשבה לעולם המידות והמעשים, ולגוף עצמו שהוא התפארת המאוחד הכוח והפועל, **עד לאותם אברים שהם רגל ימין ורגל שמאל, בחינת נצה והוד, שהם בחינת העיצות המשתלשלות מן החכמה שבכוח ופועל, עיצות איך להוציא בשלמות הדברים במעשה, והם הנקראים צבאות**. והם גם בחינת העיצות מן הנחל נובע, מידתו נצה ובר יוחאי אשר כהוד כידוע.

וכל ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא, מתכנשי תמן, ועל דא אקרוני צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין תמן נפקין... וכל אותו שפע, של רחמים ורצון הבא מן הגולגולת שמושפע מכל הגוף, מן מהידיים והכליות, זה השפע מתכנס שם ברגלים בנצה והוד, ועל שם זה נקראים הרגלים צבאות, שהרי כל הצבאות החיל והכוח של העליונים, שהם הרצונות עליונים שבגולגולת והחילות והכוח של התחתונים שהם אלו הרצונות ומחשבות העליונים המתלבשים בלב נשמות הצדיקים למטה, כולם שם בנצה והוד יוצאים ומתגלים, בעיצות איך להוציא לפועל כוח הקדושה. שזה בחינת נ"ה (נצה הוד) הקרובים ליוד הכינוי שבסוף המעשה, יאהדונה"י.

וההוא נגידו דאתכניש, תמן שריין ליה בההוא יסוד קדישא, פלא הוורא, בנין כף אקרי חסד. וההוא חסד עייל לקדש הקדשים, דבתיב (תהלים קל"ג) **פי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם**... ואתו שפע של המחשבה הקדושה אחרי שהתכנס והתלבש בעיצות שבנצה וההוד, בנחל הנובע אשר ממנו זוהר קדוש, שם שורים יהדיו בחיבור אלו העיצות באותו יסוד נסתר קדוש המחברם, הדומה בקדושתו לקוצו הקדוש של יוד הקדושה העליונה שבשם העצם שבמחשבה תחילה, ואולי נרמז הוא בקצו של יוד של שם הכינוי שבסוף המעשה. והוא כולו שפע לבן, כי נמשך מצד ימין בחינת חסד הנמשך מן הלובן העליון שבמחשבה שבגולגולת, ומפני כך נקרא חסד כידוע על שם הלובן העליון. ואותו חסד שהוא עתה בבחינת פועל וסוף המעשה בחינת רוח דלתתא, שהם המעשים טובים של כלל ישראל בכל הדורות הנשלמים מעת לעת ברור אחר ברור עד לביאת הגואל חיים שמו, אותו החסד המניע מקום עליון ונסתר המתגלה בפועל עד שבסוף כל העולם יקראו אותו יתברך שכם אחד כגוף אחד, זה החסד עולה שוב לקדש הקדשים מחשבה תחילה, כי שוב חוזרים להיות דבוקים הכוח והפועל ולא ניכר בהם ההבדל כלל כי כל מה שהרצה הקדוש ברוך הוא במחשבתו העליונה שכל ישראל ירצו לעבדו שכם אחד אכן מתגלה בפועל בזכות הצדיקי יסוד עולם הממשיכים אלו העיצות, וממשיכים המניעות הקדושות להגביר החשק של כלל ישראל עד להוצאה לפועל של בנין הבית השלישי לנצה נצחים בקרני הוד שבהוד, כמו שכתוב, **כי שם בציון הוא היסוד, צוה בצוותא של נצה והוד יהדיו, את הברכה של חיים**, שהוא בחינת פתיחת הידים בקיום מצוות של כלל ישראל, בעיקר בזכות הצדיקים הגדולים אשר במיתתם קראים חיים, הגדולים במיתתם, בעת ההסתלקות, יותר מבחיהם, על יד תלמידיהם דייקא אשר מקבלים מהם פי שנים מרובם, מרוח דלעילא המתגלה למטה המדבקת לה הרוח דלתתא, וזאת הברכה היא עד עולם, בגאולת עולם נצחית בבנין בית המקדש ותחיית המתים במהרה כימינו אמן.

וכל תיאובתא דדכורא לנפי נוקבא, הקא הוא, - וכל החשק של הזכר שהוא בחינת יד ימין, בחינת כח, לנבי הנקבה, שהיא בחינת יד שמאל בחינת פועל, שחשקו להשפיע בה הברכה והחיים שכדי שראשית המחשבה העליונה תצא מן הכוח לפועל, כאן הוא, בירושלים בקודש הקודשים, שהוא המקום למטה בעולם הזה, מקום אבן השתיה שממנה הושתת העולם וממנה ברכה וחיים לכל העולם, שזה האתר למטה הוא כנגד המוחין שבגולגולת העליונה שממנה נמשך השפע לכל העולמות שהם בחינת גוף וכן בחינת נקבה כלפי זכר. וכן יש לרמוז באומרו **כאן הוא, כי החשק להשפיע הנחשק העליון תלוי בבחינת חשק המקבל שהוא בחינת הנקבה, שהם הנבראים המקבלים מהבורא החשק להוציא מכה אל הפועל, וזה החשק כאן הוא, שבחינת הוא שהוא לשון נסתר בחינת קמין וסתים בחינת מניעה בשביל החשק, הרי כאן הוא גלוי, כי בעת שהחשק כראוי אזי מיד נעלמת המניעה וכאן הנחשק מגולה לנו.**

ונריין לחו ברכה, דמתמן נפקי ברין לבדחו עלמין, וכלהו מתברין... האי אתר אקרי קדש... וקוראים לזה המקום של הוצאה מכוה אל הפועל של גילוי הרחמים העליונים, ברכה, כי משם, מהחיבור של יד ימין ויד שמאל שוב כבתחילה, על ידי שמוציא מכוה אל הפועל בשלמות עד ששוב אין ניכר בין ימין ושמאל, שאז בזמן ההסתלקות נדבקת הרוח דלתתא עם הרוח דלעילא שוב כבתחילה בחינת שמעון שמעון, על ידי זה נקרא זה החיבור ברכה, כי משם יוצאת ברכה לכל העולמות, ורשב"י שהיה בחינת פנימיות הקודש אשר בתוך הקודשים, הוא המשביר (אותיות רשב"י) להמשיך ברכה וחיים ורחמים על ידי האור המזוהר של סודות האידרא שגילה ביום ההסתלקות. וזה המקום נקרא קודש, כי הוא מובדל ועליון במחשבה העליונה הקדושה שבגולגולת המתגלה עתה ביום ג"ל. כי רשב"י אמר עלי תשוקתו, של תשוקתו הייתה לגלות רצון ה' ורחמיו בשלמות שהיא ההוצאה של הגאולה ברחמים מכוה אל הפועל.

וכל קדשים דדכורא עיילין תמן, בההוא דרגא דאמינא, - וכל הקדשים של זכר, שהם המחשבות הקדושות אשר בבחינת כוח, של כל ישראל הצדיקים, הרוצים להוציא מכה אל הפועל מעשים טובים, עד שנזכה כולנו לעבדו שכם אחד ונזכה שוב לראות הכהן הגדול עובד עבודתו בקודש הקודשים בבית המקדש בהר ציון שם צווה את הברכה, ואלו המחשבות הקדושות של כלל ישראל הם עולים שם, לקודש פנימה, באותה דרגה נסתרת של קודש, שאמרתו בפי וגיליתי, כי רשב"י עצמו שהוא בחינת קודש הקודשים, רצונו לעלות כל אלו המחשבות והרצונות ולהמשיך להם מניעות לטובה בשביל להגדיל החשק כראוי לנחשק, כדי שיתקיים רצון הבורא יתברך שמו, לגלות רחמיו לעיני כל, על ידי אלו הרצונות והמעשים טובים.

וכלהו אתיין מרישא עלאה דגולגולתא דדכורא, מספרא דמוחי עלאי, דשריין ביה, - וכולם, כל אלו הרצונות וכיסופים ומחשבות טובות ודיבורים טובים להוציא מכה אל הפועל הקדושה, הכאים לכאורה מהתעוררות מלמטה של ישראל, באמת כולם באים מהראש העליון, שהיא המחשבה העליונה תחילה, של הגולגולת, שהוא הכתר והרצון העליון של הזכר, שהוא בחינת הכוח של קוצו של יוד שהיא הגולגולת וכן אות יוד עצמה שבשם העצם, שהיא בחינת ראש הזכר בחינת מחשבה תחילה בחינת יד ימין.

אמר רבי אבא, לא סיים פוצינא קדישא למימר חיים, עד דאשתכחו מלוי, ואנא פתבנא, סברנא למכתב טפי ולא שמענא. ולא זקיפנא רישא, דנהורא הוה סני, ולא הוה יכולנא לאסתכלא. אדהכי אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר (משלי ג) ארף ימים ושנות חיים וגו'. שמענא קלא אחרא, (תהלים כא) חיים שאל ממך וגו'. אמר רבי אבא תלמידיו של רשב"י, המקבל ממנו פי שנים בעת ההסתלקות. לא סיים הנר הקדוש, היא נשמת רשב"י הקדושה בקדושת קודש הקודשים כנ"ל המגלה כיסופיו וסודותיו הסתומים והקמוצים והמלובשים בפיו, במעשה עקימת שפתיו הקדושות, להוציא מכוח אל הפועל הרוח חיים, רוח אווירי המבטל כל עשן ודין ומגלה רחמים עליונים, עדין לא סיים לומר בפה מלא חיים, עד שהתחלשו מילותיו, ואני כותב ללא דיבור גלוי אלא ברחישת שפתיים דקה, השבתי להוציא מכוח אל הפועל עוד גילוי סודות רבי ומורי ולכתוב יותר, ולא שמעתי יותר דבריו. ולא זקפתי ראשי להשיג ראשו ורוח דליעלא של רבי, שהרי האור היה רב מכדי להכיל, ולא הייתי יכול להסתכל בעיני, במראה חיבור רבי שמעון דליעלא ברבי שמעון דלתתא הנדבקות זו בזו. עד כה הזדעזעתי בגופי מתוך האור המאיר בו ביתר שאת וביתר עון. שמעתי קול הקורא ואמר ארף ימים ושנות חיים וסיפו לך. כי הצדיקים גדולים במתייתם כנ"ל יותר מבחייהם ובאמת אף במיתתם קרואים חיים, כי עתה יוכל רשב"י להוציא כוח ברכת החיים יותר מבחייו ונחשב אריכות ימים ושנות חיים, פי שנים חיים. ועוד שמעתי קול אחר נוסף. חיים שאל ממך אורך ימים נתת לו עד עולם. יש לומר שביקש רשב"י אלו החיים האמתיים הנצחיים של השארת נשמתו בעולם על ידי תלמידיו מדור דור העוסקים בספר הזוהר, אשר נמשכת ברכת החיים בזכות ספרו הזוהר, עד ביאת המשיח הנקרא גם הוא חיים, אשר יוציא מכוח אל הפועל תחיית המתים, בהתגלות רשב"י שוב בגופו אורך ימים נתת לו עד עולם לנצח.

קל הווא יומא, לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לנביה, דלא יכילו דנהורא ואשא הוה בסוחרניה. קל הווא יומא נפילנא על ארעא, ונענא. בתר דאזיל אשא, המינא לבוזינא קדישא קדש הקדשים, דאסתלק מן עלמא, אתעטף שכיב על ימיניה, ואנפוי חייבין. כל אותו היום של ההתמלקות וגילוי שתי הרוחות, לא נפסק אש גבורה ומניעה בשביל החשק, מן הבית של רשב"י הוא בחינת בית המקדש מעט עד לזמן בנין בית המקדש במקום קודש הקודשים. ולא היה מי שבא לתוכו, שלא היו יכולים להכנס בקודש מפני המניעה של האש שהיית מסביבו והכל בשביל החשק לקבל פי שנים ברבם. כל אותו היום ההוא הקמוץ והסתום בנחשק הגדול שבו, היא נשמת רשב"י, נפילתי על הארץ רחוק מלהשיג השמים ורוח דליעלא של רבי, והייתי שרוי במניעה הגדולה שיש בחינת רוקע הארץ, ומגודל המניעה געיתי בכבי וכיסופים לראות שוב רבי בחייו. אחרי שהלכה האש ונעלמה ממילא המניעה על ידי גודל חשקי אשר יצא בקול אשר געיתי בו, והיה ביכולתי להסתכל עתה בנחשק הגדול וראיתי את הנר הקדוש, קודש הקדשים, אשר גילה סודות הגולגולת והרצון העליון והרחמים הגמורים ללא כל עשן והרון אף, ראיתי שהסתלק ועלה מן העולם על ידי שהרוח דליעלא שלו לא יכלה לסבול עולם הזה כפי שהוא עתה טרם בא עת קץ, ולכן נדבקה בו הרוח דלתתא שלו גם כן ונסתלק, ונתעטף גופו בלבוש המסתיר, שכוב לכאורה ללא רוח חיים שלמה, אך שכוב על ימין להורות שגבר כוח הימין והחסד ובאמת הוציא בשלמות רצון נשמתו הכלול ברצון העליון, והתגלה הימין בשמאל הזכר בנבקה כנ"ל והיו פניו מחייכות בשמחה הצלחת הנשמה הקדושה שלו לפעול אחרי מותו ברכת החיים ואור זוהר הגאולה ברחמים לכלל ישראל.

קם רבי אלעזר פריה, ונטיל ידיו ונשיק לון, ואנא להיבנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חברינא למכפי, ולא יכילו למללא. שארו חברינא בבכיה, ורבי אלעזר פריה נפיל תלת זמנין, ולא יכול למפתח פומיה. לכתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו, חד אתתרו. השתא תנוד חיותא, צפראן טאסין, משתקען פנוקפאן דימא רבא, וחברינא פלהו שתיין דמא. – קם, על רגלי נצח והוד שלו והשגת עיצות חדשות שלו שקיבל מאביו, רבי אלעזר בנו, ונטל ידיו הקדושות של אביו המרמוזות על הוצאה מכל אל הפועל סוף מעשה כמחשבה תחילה אשר בגולגולת העליונה, על ידי התפתחות הידיים, בחינת פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון גם הם להוציא בשלמות מכוח אל הפועל, ונשק אותם לדבוק בהם, לקבל גם הוא זה הכוח של התפתחות הידיים. ואני (רבי אבא) להכתי עפר תחת רגלוי של רשב"י, עפר הארץ הוא בחינת אמונה והמלכות המקבלת מרגלי הנצח וההוד שלו וכן העפר אשר תחת רגלוי הוא בחינת רוקע הארץ, בחינת הרקיע התחתון והמניעה אשר שיבר רשב"י על ידי חשקו ותשוקתו לה' יתברך, ולכן רבי אבא לחך דייקא לשונו אשר בפיו (שהפה הוא גם בחינת מלכות בחינת עפר), אשר על ידה הדיבור, שרצה לקבל הכוח מרשב"י להוציא הכיסופים בפה דייקא לקיום המחשבות הקדושות ולהביאם לידי מעשה. רצו יתר החברים המחוכרים בהתקשרותם לרבים כל אחד לפי בחינתו כענפים ועלים בעץ, לבבות ולגלות גם בפה כיסופם וגעגועם לרבים שהסתלק זה עתה, ולא יכלו לדבר ולהוציא כיסופם בפה מחמת מניעות המוח ומיעוט הכוונה מצער ההסתלקות. נשארו החברים בבכיה, בגעגועי הלב בלבד ללא הוצאתם כהפה כנ"ל, ורבי אלעזר בנו נפל שלוש פעמים כנגד שלוש בחינות של זמן מקום וציור של הסתלקות אביו, ולא יכל לפתוח פיו במעשה עקימת שפתיים, מגודל חולשת הרצון, מגודל המסך והמניעה, כי נעלם אביו. עד שהגביר שוב החשק ואחרי כן פתח ואמר, אבא אבא, אבא ברוח דליעלא שלך שמאם בזה העולם, אבא ברוח דלתתא שלך, שנדבקה בה ונסתלקה עימה. שלוש היו בפועל מגולים, בחינות נשמתך בציור גופך בזמן חיך ובמקום בו היית ועתה חזרו למקורם בעולם העליון בחינת כח להיות אחד, כוח ופועל כבתחילה, טרם ביאתך לעולם, ללא ציור וזמן בעולם הזה. עכשיו החיות ינדרו ממקומם, כי חיות נשמתך נדדה מכאן ואינה מתגלה עוד, העופות, המה תלמידך, שקועים בנבך וחסרון הכנת סודותיך בים הגדול של סודות התורה שגילתה בלבושים סתומים, והחברים כולם שותים דם ולא מים, כי אין יורדים לסוף דעתך והיא נמנעת מהם. והוא בחינת חרון אף ודין הדם. ובאמת הכל הוא לעורר החשק כדי שכן יתגלו במהרה.

קם רבי חייא על רגלוי ואמר, עד השתא פוצינא קדישא מסתפל (ס"א משתדל) עלן. השתא לאו הוא עדין, אלא לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה פטיקרא דסיקלא, מאן קמא (ס"א ערעורא וערבוביא) ערפובינא דחברינא, וכל ביתא הוה סליק ריחין סליקו ביה בפורייה, ולא אשתמש ביה, אלא רבי אלעזר ורבי אבא. – קם רבי חייא על רגלוי ועיצות שלו כנ"ל ואמר, עד עכשיו הנר הקדוש מסתכל עלינו בעיניו הקדושות עין ימין ועין שמאל, בחינת התפתחות הידיים, והוא חיי במיתתו יותר מבחייו ואין כלל חסרון בהסתלקות אלא אדרבא פי שנים לנו, עכשיו אין הוא זמן אלא להשתדל בכבודו ולבוש נשמתו אשר בנו, הוא הפי שנים להוציא מכה אל הפועל כל ימי חיינו והיי תלמידינו לעתיד וכן עתה ההוצאה לפועל של הקבורה, לכבודו ורצונו להשלים בנין הבית הקדוש של מעשים טובים גם אחר הקבורה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, לקחו אותו כמיטה העשויה כסולם (ע"פ תרגום בעל הסולם) לרמוז על עליות המדרגות של התלמידים בכל עת שיש לרבים בחינת הסתלקות בכל יום או יאמר לקחו

אותו בעצי כסא (כסא העשוי קליפות עץ וכן מיקרא לשון תקרה) כסא מנוקב, המושמש העברת החולה ממקום למקום (על פי תרגום המתוק מדבש) רוצה לומר שלקחו את רשב"י בשינוי מקום ציור וזמן מביתו לכיוון מקום הקבורה, על ידי כוח טקרא, שהיא הארת הנשמה שלו למעלה, רוח דלעילא אשר בתקרת הבית וכן הכסא שהיא הרוח דלתתא אשר בגופו הקדוש, והחיבור בין שתי הרוחות נעשה דייקא על ידי קליפות העץ שהם החיצוניות העץ בחינת המניעה להגיע לפני ולפנים וכן נקבי הכסא שהוא בחינת הסרון אור הנחשק מפני מניעת קליפות העץ, שזה הסרון ושהוא בחינת רצון בחינת חשק הביא להשגת פנימיות עץ החיים אשר ברשב"י ודייקא כל זה קידם העברתו ממקום קדוש הוא ביתו בעולם הזה למקום קדוש הוא מקום הקבורה שם נעשית שלמות ההסתלקות בסתימת הגולל, שהאור הקמוץ והסתום אשר בגולגולת מתגלה ביום גל. מי ראה ערבוב החברים זה בזה המאוחדים ומקושרים ברבם כענפים בעץ שכביכול מרוב הדבקות בנשמת רבם לא היו ניכרים העלים והענפים אלא עיקר העץ עצמו כדבר אחד שהוא הצדיק בעצמו הנמשך פי שתיים לתלמידיו הדבוקים בו, וכל הבית היה מעלה ריחות טובים של הארת נשמתו בנוף עדין, לרמוז על המשכת שתי הרוחות אשר בגן עדן לתלמידים, בחינת פי שנים, ועלו הריחות במויטה, ולא השתמשו בו בזה הריח בשלמות על ידי לקיחת המיטה אלא רבי אלעזר זרבי אבא לבדם, הבן והתלמיד המובהק הכותב תורת רבו, שלהם היה החשק והכלי הראוי לזה האור של גן עדן.

אתו טריקון, ומארי תריסין דכפר צפרי וטרדאן ביה (ס"א דצפרי וטרדיא והוה) בני מרוניא, צווחין בקטירין, דחשיבוי קלא יתקבר תמן. בתי דנפק פתריא, הוה סליק פאורי. ואשא הוה לחיט קמיה, שמעו קלא, עולו ואתו, ואתקנשו להילולא דרבי שמעון, (ישעיה נז) יבא שלום ונחחו על משכבותם. באו אנשים מכים ככעסם ובעלי מגינים ומונעים בזה המגן אשר בידם, של כפר ציפורי, אשר לפי דרגת התקשרותם לרשב"י הפחותה מהתקשרות החברים, חשבו כי בציפורי לראוי לקברו וזה לכאורה רצונו ובשעה שראו שהחברים רוצים לקברו במירון אזי היו אנשי ציפורי בבחינת חרון אף ודין ורצו לקחתו מהחברים והיו החברים בני מירון דוחקים בהם למונעם, כדי להגביר להם החשק הנכון לקברו במירון וצעקו, בני ציפורי, בעקומת שפתם לרעה, בכיסופי לבם עדין לקבורת ציפורי, וצעקו בקשרים ואגודה על בני מירון, בחינת ידיים קשורות ודבקות שהוא הפך התפתחות הידיים הנכונה במקום הקבורה הנכון ועוד שהיו מקושרים וקשורים לרשב"י אך לא כחברים כנ"ל שהיו בשעת ההסתלקות, והיו צועקים בני ציפורי ככעס מפני שחשבו שלא יקבר שם במירון בכבוד אלא בציפורי ורצו למנוע הנחשק הגדול של קבורת מירון על ידי כעסם. או יאמר כי בני מירון הם אלו שצעקו בכיסופים דקדושה מפני המניעה פעלו אנשי ציפורי, והצעקה הייתה מפני שחששו וחשבו שחם ושלושם לא יקבר שם כרצונו האמתי. אחרי שיצאה המיטה מביתו, הייתה עולה באויר, על ידי הרחמים העליונים והרצון העליון הממתיק העשן והכעם של אנשי ציפורי, כי נעשה עשן הכעם עתה רוח אווירי בזכות כיסופי אנשי מירון. והאש הייתה מלהטת לפני המיטה למנוע אנשי ציפורי לגעת במיטה בכדי להגדיל החשק כפי רצון הצדיק שיקבר דייקא במירון, שמעו קול, עלו בגודל עוצמת הרצון והחשק ובראו פנימה לקודש בשיבור המניעה והתכנסו יחדיו באהבה ללא כעס כלל בהתקשרותכם החזקה לנשמת רשב"י, והכנסו דייקא במירון להילולתו והתונתו של רבי שמעון, יום שמחה והילול ושבה כהתונת רוחותיו, רוח דלעילא בחינת זכר ורוח דלתתא בחינת נקבה, המגלות סוד הרחמים העליונים של גאולת ישראל ברחמים,

יבא שלום בין התלמידים הקרובים והרחוקים ויבוא שלמות הצדיק מכוה אל הפועל, ינחחו הצדיקים רשב"י ורבי יצחק תלמידו, אשר הסתלקו וינחחו על משכבותם בנחת רוח של חיבור רוחותיהם, על ידי השלום של התלמידים אשר בחיבותא תליא.

כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות, כמה פטרין פרקיעא משתככיין (ס"א ולא משתכחין) ביומא דין בגינה, דנא רבי שמעון בן יוחאי, דמאריה משתכח ביה בכל יומא. וזכא הולקיה לעילא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמין ליה, עליה אתמר (דניאל יב) ואתה לך למין ותנח ותעמוד לגורלך למין הימין. – כאשר עלה רבי שמעון לתוך פנימיות המערה והדבקות רוחא ברוחא, שמעו קול דיבור היוצא מפה עליון שבראש הגולגולת בכוח דבקות הרוחות אשר במערה, זה האיש מרעיש הארץ, כי הוא האיש הצדיק השלם הגובר בחשקו הגדול על כל המניעות, שלא ביטל מעולם סעודה שלישית בה מתגלה רצון שברצונות ואור הגולגולת, זה האיש מרעיד ומכבט מניעת מסך הארץ והחרון אף, ומגביר החשק בתלמידים, דייקא על ידי שהוא פועל מניעות להגביר החשק, מרגיז ממלכות, בחינת כעס וחרון אף ומניעה בתחילה, ההופך להיות רוח אווירי ורחמים וחשק והתגלות הנחשק של הממלכות של התלמידי חכמים, מאן מלכי רבנן. ועל ידי הרגז מעט שפועל להמשיכו ולאחר מכן למתקו על ידי החשק שפועלת המניעה, אזי נמתק הדין, וכן כפשוטו מה שאהרי דבריו על ממלכת רומי הרשעה שכל מה שעושים וכו', לצורך עצמן עושים, שזה הדיבור הרגזי הממלכות עד לגזרה שהייתה עליו, שצריך היה להסתתר, נמצא דייקא על ידי שרצו למנוע אותו מלמוד ולמנוע חייו, דייקא על ידי זה זכה להכנס למערה בפקיעין וללמוד הזוהר והנחשק הקדוש, וכל הפעולות שעשה אחר יציאתו מן המערה אחרי י"ג שנים, בבחינת י"ג תיקוני חזקן מלא רחמים, אזי על ידי כל זה נעשה כי ביום ההסתלקות ככל שנה ושנה, כמה פטירות שפוטרו העולם מן הדין אשר ברקיע והמניעה נמצאים, אלו פטירות הדין וגילוי הרחמים, ביום זה ככל שנה ושנה בזכותך, כי על ידך משברים כל המניעות, או יאמר לפי הגרסא השניה (ע"פ פירוש מתוק מדבש) כי כמה פתחון פה בדיבור של ישראל הקדושים, אשר בזה הפתחון פה בו מתגלות המחשבות הקדושת של ישראל עד למעשה, פתחון פה (פיטרין) של השתוקקות וכיסופים וחשק (משתככיין), וכל אלו דיבורי החשק הם בזכותך, זה הוא רבי שמעון בן יוחאי, אשר אודנו משתכח בו בכל יום כי בזכותו בכל יום נמתקים הדינים ומתגלים רחמי ה' וזהו שבה לו יתברך. אשרי חלקו למעלה ברוחות שלו שעלו בעת ההסתלקות ולמטה כפי שתיים ברוחו המתגלה בתלמידיו בכל דור ודור וגודלי מובחרי הצדיקים. כמה אוצרות גנוזים ונסתרים, אוצרות עליונים של אורות נחשקים, אורות עליונים קמוצים וסתומים של הגאולה העתידה שמורים לו, בעת שוב שתי הרוחות למעלה ככתחילה, שמורים לו בעולם העליון בזכות כל מה שפעל למטה בימי חייו, כדי להמשיכם לנו בכל יום, עליו נאמר בנבואת דניאל על הגאולה, ואתה לך למעלה לאלו האוצרות לגילוי חקן בפועל, לך ברגליך נצח והוה, בכוח והיל הצבאות כנ"ל להמשיך הסודות למטה בציון, ותנח דעתך למעלה להשיג החכמה והעיצה של רחמים אשר בגולגולת. ותעמוד בתפילה בפה בכיסופים להשיג לגורלך ומזל העליון שבגולגולת ומחשבה תהילה לגלות לקץ הימין וסוף המעשה, לגלותו בחסד, בחינת יד ימין וכן לגלות בזמן סוף וקץ הימים וביצור נשמת רוח אפינו משיח ה', העומד במקום גג בית המקדש, בהוצאה לפועל של גאולתנו, גאולת עולם ברחמים במהרה בימינו אמן.

גם אתה יכול ליטול חלק בגילוי

הזהר הקדוש בעולם!!!

הדרך החדשה לביאור הזהר

על פי ההקדמות הנפלאות שבספר ליקוטי מוהר"ן.

אמנם חידוש אך בדוק ומנוסה

הוכחה ברורה

בחסדי שמים בזכות רבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב והתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זכינו להוציא לאור עד כה 126 עלונים על סדר פרשת השבוע בזהר. כל פרשה על פי תורה אחרת מתוך ליקוטי מוהר"ן. וכן על הקדמת הזהר, על תחילת וסוף האדרא זוטא על פי תורה ס"ו, התחלת אדרא רבא על פי תורה ס', ספרא דצניעותא ה' פרקים על פי ה' תורות בליקוטי מוהר"ן, ביאור על כמה תיקונים מתיקוני הזהר. וזו רק טיפה מן הים !!! (בהסכמת הרב קרמר, הרב שעכטער, מצדיקי הדור שליט"א)

וזו היא הוכחה ברורה בדוקה ומנוסה לאמיתות השיטה

כי זה הוא מפתח חדש לגילויים נפלאים בזהר על פי דעת מוהר"ן.

אפשר איתך ובעזרתך להוציא עוד חמישים כרכים.

חשוב ביישוב הדעת

השקעה ברורה

יש המון המון דרכים ומקומות חשובים להשקיע בהם את הצדקה שיש בידך לתת וגם לקבל מנתינתה, אבל עבור לרגע, נשום עמוק וחשוב ביישוב הדעת. אין דבר יותר נשגב ויותר בטוח מלהשקיע בהוצאה לאור ספר שמחבר את שני הצדיקים הגדולים רבי שמעון בר יוחאי ורבי נחמן מברסלב, שעל ידם נוכל לצאת מהגלות ברחמים, על ידי הדעת המתגלה בספריהם הקדושים גם יחד.

פרטי יצירת קשר למצטרף לכתיבת הביאור • לקבלת העלון על זהר פרשת השבוע לתרומות: מכון "נחל זהר" טל: 0548473259 nahalzohar@gmail.com

בהאי חיבורא דילך דהוא ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא

עיר וקדיש מן שמיא נחית

אמר: כשהספר שלי יתקבל בעולם הוא אתחלתא דגאולה

ועכשיו יש נחל נובע ...

דוגמא לדרך ביאור זהר הקדוש על פי תורת מוהר"ן מברסלב:

הוא רשב"י לקבל ממנו פי שניים כאמור. נמצא שהיה רשב"י נאה דורש נאה מקיים סוד המניעה והוצאה לפועל, שגילה אחר כך. וכן מה שאמר הזהר בתחילה כי בהכנס התלמידים נתמלא הבית, ופתח רשב"י את עיניו וראה שנתמלא הבית. והוא לכאורה לשון מיותר אך יובן לפי רבינו הנותן לדוגמא את משל בניית הבית להוצאה מכח אל הפועל בציור זמן ומקום (עיי' שם) כי הכוונה במילוי הבית הוא שהבית הוא משל לכלי בו מתגלה נשמת האדם בהוצאה מכח אל הפועל ונתמלא למעשה רצון ומחשבה תחילה שלו. ולכן בעת ההסתלקות רשב"י הוציא מכוח אל הפועל שלמות גילוי הסודות עד שיביא למעשה ביאת הגואל שהיה במחשבה תחילה של הקב"ה ולכן נתמלא הבית משתי הרוחות כדי שהתלמידים יקבלו בשלמות פי שניים מתורתו להעביר מדור לדור עד להוצאה לפועל של הגאולה ברחמים ובניית הבית היחיד המיוחד הוא בית המקדש, אשר אחרי גלות ארוכה ומניעה גדולה ביותר, יבנה במהרה בימינו בזכותו דרשב"י ובזכות רבנו הקדוש אמן.

מאמר זהר זה כנ"ל, חשוב לדעת כי לפי מפרשי הזהר הקדומים עד כה, לא נתבאר לכאורה כלל כי יש קשר בן סיפור ההתרחשות לפני ההסתלקות לבין הסודות שרשב"י גילה אחרי כן, אך לפי רבנו יבואר היטב.

והנה כפי המובא באדרא זוטא כנ"ל, בעת ההסתלקות אש סבבה בביתו של רשב"י לכל יוכלו להיות נוכחים חלק מתלמידיו בזה המעמד הקדוש, ולפי הקדמת רבנו בתורה ס"ו מובא כלל גדול והוא שהמניעה מן הקדושה היא בשביל החשק וכגודל הנחשק כך גודל המניעה ובעת שהחשק יהיה כראוי לפי גודל הנחשק ממילא תתבטל המניעה ויוכל להוציא מכח אל הפועל את רצונו הקדוש. לכן ברור הדבר לפי הקדמת רבנו הנ"ל כי האש שסובבה ביתו שפעל רשב"י בגודל השגתו בסודות הבריאה בענין החשק המניעה והנחשק, הייתה זאת המניעה של האש דייקא בשביל הגברת החשק של התלמידים להכנס לפני ולפנים לקודש הקדושים הוא רשב"י, לקבל ממנו את הנחשק הקמוץ והסתום והסודות שרצה לגלות. ובאמת כאשר גבר החשק כראוי פסקה האש ונכנסו והתכנסו התלמידים להכלל כענפים בעץ (כמבואר עוד בתורה הנ"ל)

וזה לשון הזהר אדרא זוטא, פרשת האזינו דף רפ"ז ע"ב: "תאנא בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מעלמא...זקף עיניו רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא...פתח עיניו רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא. נפקו כולהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אבראי...אמר אן אינון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה..." תרגום ללשון הקודש: "שנינו באותו יום שרבי שמעון רצה להסתלק מהעולם...זקף עיניו רבי שמעון וראה שנתמלא הבית...פתח את עיניו רבי שמעון וראה מה שראה. וסובבה (אותו) אש בביתו. יצאו כולם ונשארו רבי אלעזר בנו ורבי אבא ושאר החברים ישבו בחוץ... אמר היכן הם החברים. קם רבי אלעזר והכניס אותם וישבו לפניו..." והנה ידוע כי בתורה ס"ו רבנו הקדוש מבאר נקודה אחת והיא כי בעת ההסתלקות רשב"י בל"ג בעומר התאחדו הרוח דלעילא ורוח דלתתא של נשמתו הקדושה, או אז יכלו לקבל ממנו תלמידיו פי שניים ברוחו. אם כן יש לדעת כי כאשר רבנו הזכיר את ההסתלקות רשב"י דווקא, ממילא כל כללי תורה ס"ו נמצאים שם בזה המאמר וזה המעמד. ולפני שנבוא בעזרת ה' יתברך לבאר על פי נקודה אחרת בתורה ס"ו חלק

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטמים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

כל המניעות שיש לאדם, בלם הם רק בשביל החשק, כדי שיהיה לו חשק יותר לתדבב שבקדשה שצריך לעשות. פי כן דרך האדם, שכל מה שמונעים אותו יותר מאיזה דבר הוא חושק ביותר לעשותו. ועליכן פשאים הישראלי צריה לעשות דבר הצריה לו ליהדותו, ובפרט פשצריה לעשות דבר שכל יהדותו תלוי בזה, דהינו לנסע לצדיק האמת, אזי נותנין לו מלמעלה חשק, והחשק שנותנין לו הוא על ידי המניעה שמונעים לו, כי עלידי המניעה מתגבר החשק כנ"ל. עליכן ידע האדם, שאין שום מניעה בעולם שלא יוכל לשברה אם ירצה, כי המניעה הוא רק בשביל החשק. ובשיהיה לו חשק ורצון חזק וכסופין גדולים פראוי לזה העסק דקדשה שצריה לעשות, בודאי יזכה לגמרו ולהוציא מוכח אל הפעל. כי המניעות הם רק בשביל התגברות החשק כדי שעלידי זה דיקא יזכה לגמרו כנ"ל:

תפילה על פי הלימוד

ובכן תזכנו ותעזרנו שנוזה לעשות נקדות קדושות לתדבור הקדוש, ונזכה להוציא הדבור ממצר הגרון, עד שנוזה עלידי קדשת הדבור השלם להוציא מוכח אל הפעל כל העבודות וכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות. פי אתה ידעת עצם רבוי המניעות שיש לנו מכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות, ואין שום דבר שבקדשה שלא יהיה לנו מניעות רבות עליו, ובפרט פשאנו צריכים לעשות דבר גדול שכל יהדותנו תלוי בו, שהוא להתקרב באמת להצדיקים אמתיים, ומכל שבן פשרוצים להתקרב לנקדת האמת שבין הצדיקים, שאז מתגברים ומתרבים המניעות והעפובים עלינו מאד מאד בלי שעור וערה, ומשתמחים ומפסיקים בפנינו מאד, ואין רוצים להניח אותנו להתקרב לנקדת האמת. אבל כבר הודעתנו כי באמת אין שום מניעה בעולם כדי שיתגבר החשק והכסופין והענגועים יותר לעשות רצונה. וכל מה שהמניעות מתגברין יותר, צריכין להתגבר שיהיה החשק גדול ביותר ויותר, כדי שעלידי התגברות החשק ישברו כל המניעות, ויזכו להשיג הנחשק הקדוש. ועל זה באתי לבקש מן ה' אלקי, תפין בטובתנו, קומה בעזרתנו וזכנו לחשק דקדשה, שנוזה להתענגע ולהשתוק ולחשק ולכסף לה ולעבודתה הקדושה בחשק נמרץ וכסופין גדולים באמת. ויהיה החשק והכסופין הולכים ומתגברים ומתחזקים בכל יום ובכל עת ובכל שעה. עד שיתגבר החשק כפי תקף המניעות שאנו צריכים לשברם, עד שיתגבר החשק על המניעות, ויתבטלו כל המניעות מפני החשק החזק והכסופין

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

להצלחת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולזרע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מזל ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה